

REVOLUTIA DIN OCTOMBRIE

Revoluția din Octombrie, cunoscută și sub numele de **Revoluția Bolșevică**, a fost a doua fază a **Revoluției Ruse din 1917**. **Revoluția din Octombrie** a fost condusă de **bolșevici** sub conducerea lui **Vladimir Ilici Lenin** și e considerată prima revoluție *comunistă* din *secolul al XX-lea*, revoluție bazată pe ideile lui *Karl Marx*. Cele mai importante activități revoluționare au fost cele de sub controlul Comitetului Militar Revoluționar al Sovietului din Petrograd .

Proeminența evenimentului a fost scoasă în evidență mai târziu. Inițial, evenimentul era numit **Revolta din octombrie** sau **Revolta de pe 25**, așa cum apare în prima ediție a operelor complete ale lui Lenin.

Numele oficial al Revoluției din Octombrie în Uniunea Sovietică, începând cu a zecea aniversare a revoluției din 1927, a fost **Marea Revoluție Socialistă din Octombrie**. Azi, această denumire este folosită mai ales de *comuniștii ruși*.

Evenimente

Lenin, liderul bolșevic

Pe **25 octombrie 1917** (după calendarul iulian încă în uz la acea vreme în Rusia, 7 noiembrie după calendarul gregorian), liderul bolșevic Vladimir Ilici Lenin și-a condus revoluționarii de stânga într-o revoltă aproape fără vărsare de sânge în Petrograd, capitala Rusiei, împotriva guvernului ineficient al lui Alexandr Kerenski. Cea mai mare parte a revoltei în Petrograd a fost lipsită de vărsare de sânge, Gărzile Roșii conduse de bolșevici au preluat controlul principalelor puncte din capitală întâmpinând o slabă opoziție. În cele din urmă au luat cu asalt **Palatul de Iarnă** în noaptea de 24-25 octombrie/6-7 noiembrie 1917. Asaltul, condus de Vladimir Antonov-Ovseenko, a fost pornit la ora 21:45, având ca semnal de pornire o lovitură de tun, (trasă cu un proiectil de manevră), de pe crucișătorul Aurora. Palatul era apărat de cazaci, *batalionul de femei* și de cadeți (elevi ai unei școli militare). Palatul a fost cucerit în jurul orei 2 dimineața. Ziua de **7 noiembrie** a devenit data oficială la care se sărbătorea revoluția. Istoria oficială din **Uniunea Sovietică** a descris evenimentele ca mult mai dramatice decât au fost în realitate. Filmele create sub controlul *propagandei oficiale* arătau o uriașă năvală asupra *Palatului de Iarnă* și lupte crâncene, dar insurgenții bolșevici au întâmpinat o rezistență... redusă, astfel încât au putut pur și simplu să intre la pas prin poarta clădirii și să o ia în stăpânire.

Consecinte

Al doilea congres al Sovietelor a avut loc în același timp, iar din cei 649 de delegați, 390 erau bolșevici și cam o sută erau socialiști-revoluționari de stânga (care de asemenea sprijineau răsturnarea guvernului lui Kerenski). Când a fost anunțată căderea Palatului de Iarnă, Congresul a adoptat un decret pentru transferarea puterii către **Sovietul Deputaților Muncitorilor, Soldaților și Țăranilor**, ratificând astfel revoluția. Transferul de putere nu s-a făcut fără fricțiuni. Mulți socialiști-revoluționari au considerat că Lenin și bolșevicii au pus mâna pe putere în mod ilegal și de aceea au părăsit încăperea înainte ca rezoluția să fie adoptată. În timp ce ieșeau au fost tachinați de Lev Troțki care le-a strigat: "da, ieșiți, mergeți, plecați, intrați în groapa de gunoi a societății". În ziua următoare, Congresul a ales Sovietul Comisarilor Poporului (Sovnarkom) ca bază a noului guvern, (până la convocarea Adunării Constituționale), și a emis două decrete importante: Decretul asupra păcii și Decretul asupra pământului.

Decretul asupra pământului ratifica acțiunile țăranilor care, de-a lungul și de-a latul Rusiei, confiscau moșiile aristocraților și ale chiaburilor și le împărțeau între ei. Bolșevicii se descriau ca fiind o alianță a muncitorilor și țăranilor și au nemurit această uniune cu însemnul secerii și ciocanului în stema și pe steagul URSS.

Decretul asupra păcii proclama sfârșitul războiului și a fost baza care a permis guvernului lui Lenin să ceară pacea separată (22 decembrie 1917) și să semneze [Pacea de la Brest-Litovsk](#) (3 martie 1918).

Succesul *revoltei din octombrie* a încheiat faza revoluției începută în februarie și a transformat caracterul liberal al *Revoluției Ruse* în unul socialist. O încercare de cucerire a Moscovei făcută o lună mai târziu a întâmpinat o rezistență mai importantă, bolșevicii nereușind să aibă controlul total asupra orașului decât în martie 1918. O coaliție de grupări antibolșevice au încercat să răstoarne noul guvern al lui Lenin, declanșându-se astfel [Războiul Civil Rus](#) (1918 – 1920).

Statele Unite ale Americii nu au recunoscut noul guvern rus pâna la sfârșitul deceniului al patrulea. USA au trimis 10.000 de militari care să ajute invazia japoneză.

După octombrie 1917, mulți eseri (socialiști-revoluționari) și anarhiști ruși s-au opus bolșevicilor în soviete. Când acest procedeu a dat greș, ei s-au revoltat într-o serie de mișcări chemând la o "a treia revoluție". Cele mai importante exemple au fost răscoala din Tambov, (1919-1921), și revolta din Kronstadt (în martie 1921). Aceste mișcări, care au făcut un mare număr cereri dar care nu s-au bucurat de o conducere eficientă, au fost în cele din urmă zdrobite pe parcursul Războiului Civil.

VLADIMIR ILICI LENIN

VLADIMIR ILICI LENIN(rusă: **Влади́мир Ильи́ч Ле́нин**), numele de familie original: **Ulianov** (**Улья́нов**) (22 aprilie (10 aprilie (stil vechi)) 1870 – 21 ianuarie 1924), a fost un [revoluționar rus](#) care a condus partidul [bolșevic](#), primul [Premier al Uniunii Sovietice](#) și fondatorul ideologiei cunoscute sub numele de [leninism](#).

„Lenin” a fost unul dintre pseudonimele sale. Se crede ca l-a creat ca să-si arate opoziția față de Gheorghii Plehanov care folosea pseudonimul Volghin, după râul Volga; Lenin a ales râul Lena care este mai lung și care curge în direcția opusă. Oricum, sunt multe teorii despre proveniența numelui său, iar Lenin nu a dat vreodată lămuriri de ce l-a ales tocmai pe acesta. Uneori, în Occident, este în mod eronat numit "Nikolai Lenin", deși el nu s-a numit niciodată așa în Rusia.

Vladimir Ilici Ulianov a fost cel mai priceput om politic al revoluționarilor socialiști. În ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, el s-a luptat cu tinerii radicali să-i îndepărteze de populism și să-i îndrepte către marxism. Exilat din 1895 până în 1899 în Siberia, unde și-a luat supranumele de Lenin a fost principalul tactician printre organizatorii luptei Partidului Social Democrat al Muncii.

În decembrie 1900, a fondat ziarul Iskra - Scânteia. În cartea sa Ce este de făcut? (1902), Lenin și-a expus teoria conform căreia un ziar publicat în stăinătate poate ajuta la organizarea unui partid centralizat revoluționar care să conducă lupta de răsturnare a unui guvern autocratic. El a lucrat mai apoi pentru crearea în Rusia a unui partid foarte strict organizat, extrem de disciplinat, care să ducă la îndeplinire un asemenea obiectiv. La al doilea Congres al PSDMR din 1903, a forțat organizația evreiască Bund să părăsească partidul și a produs o ruptură între facțiunea lui majoritară bolșevică și facțiunea minoritară menșevică, care credea mai mult în spontaneitatea muncitorească decât în tacticile revoluționare stricte.

Concepția lui Lenin despre partidul revoluționar al muncitorilor și țăranilor era mai apropiată de mișcarea Voința Poporului și de gândirea revoluționară a lui Tkacev, decât de cea a lui Karl Marx și a lui Friedrich Engels, teoreticienii marxismului. Tinerii bolșevici, precum erau Stalin și Buharin, îl considerau pe Lenin conducătorul lor de drept.

Tinerețea

Lenin s-a născut în Simbirsk, Rusia, fiu al lui Ilia Nicolaevici Ulianov (1831 - 1886), un funcționar civil de rang superior, care a militat pentru o mai mare democrație și educație liberă pentru toți în Rusia și al soției sale liberale Maria Alexandrovna Blank (1835 - 1916). Asemeni multor ruși, avea rădăcini etnice și religioase foarte amestecate. Avea ascendență calmică prin bunicii paterni, germană prin bunica după mamă, care era luterană și evreiască prin bunicul matern (care se convertise la creștinism). Vladimir Ulianov (Lenin) a fost botezat în ritul bisericii ortodoxe ruse.

Revoluționarul Vladimir s-a remarcat la studiul limbii latine și a limbii eline. În mai 1887, fratele său mai mare, Alexandr Ulianov, a fost spânzurat pentru participarea la un complot care urmărea asasinarea țarului Alexandru al III-lea. Acest fapt l-a radicalizat pe Vladimir și, la sfârșitul aceluiași an, a fost arestat și exmatriculat de la Universitatea din Kazan pentru participarea la un protest studențesc. El a continuat să studieze în particular și în 1891 a primit licența pentru practicarea avocaturii.

Portretul lui Lenin, decembrie 1895

În loc să se dedice carierei juridice, el s-a implicat tot mai mult în activitatea de propagandă revoluționară și în studiul marxismului. Pe 7 decembrie 1895, a fost arestat de autorități pentru un an și mai apoi exilat în satul Șuşenskoe din Siberia.

În iulie 1898 s-a căsătorit cu Nadejda Krupskaja, activistă socialistă. În aprilie 1899, a publicat cartea *Dezvoltarea capitalismului în Rusia*. În 1900, exilul său ia sfârșit. Călătorește prin Rusia și prin Europa și publică ziarul *Iskra* (Scânteia) și diferite alte articole și cărți legate de mișcarea revoluționară. A fost un personaj activ în Partidul Social Democrat al Muncii din Rusia (PSDMR), iar din 1903 a condus facțiunea bolșevică după ruptura cu menșevicii care a fost inspirată, cel puțin parțial, de pamfletul *Ce este de făcut?*. În 1906 a fost ales în prezidiul PSDMR. În 1907 s-a mutat în Finlanda pentru motive de siguranță. A continuat să călătorească în Europa și să participe la numeroase întruniri socialiste, inclusiv Conferința de la Zimmerwald din 1915.

Pe 6 aprilie 1917 s-a reîntors la Petrograd, urmărind răsturnarea țarului Nicolae al II-lea și a avut un rol conducător în mișcarea bolșevică, publicând *Tezele din aprilie*. După o revoltă a muncitorilor eșuată în iulie, Lenin a fugit în Finlanda. S-a reîntors în octombrie, conducând o revoluție armată cu sloganul "Toată puterea – sovietelor!" împotriva Guvernului provizoriu. Ideile sale de guvernare au fost exprimate în eseul "Statul și Revoluția", care chema la o nouă formă de conducere bazată pe consiliile muncitorilor numite soviete.

O bună parte a exilului, începând din 1909, dar și după cucerirea puterii, Lenin și soția lui au avut-o în preajma lor pe Inessa Armand, feministă și revoluționară dar și, după cum susțin anumiți istorici, amantă a conducătorului bolșevic, acceptată de prea toleranta Krupskaja.

[Secrete financiare](#)

Lenin proclamand puterea sovietelor

Nici în Rusia, nici în străinătate, Lenin nu a cunoscut lipsurile materiale. Pe toată perioada exilului el nu a muncit nici măcar o singură zi; a călătorit mult (Berna, Paris, Bruxelles, Zürich, Londra, Stockholm, Berlin, insula Capri, etc), a locuit la hoteluri sau în case închiriate în stațiuni de odihnă. De unde proveneau banii care-i asigurau un trai fără griji?

În ianuarie 1892, tânărul Vladimir Ilici Ulianov ca fost angajat ca asistent al avocatului pledant A. N. Hardin, în slujba căruia a lucrat numai 18 luni. În momentul în care a izbucnit Revoluția din Octombrie, Lenin fusese angajat mai puțin de doi ani. Trăia Lenin din resursele mamei sale? Maria Alexandrovna Ulianova era pensionară în calitate de văduvă unui consilier de stat, deținător al *Ordinului Stanislas clasa I*. Ea mai moștenise de la soțul său o treime din moșia Kokușkino. Această cotă din moșie a fost vândută, iar banii au fost depuși în cele din urmă într-o bancă. Numai că mama lui Lenin a călătorit la rândul ei mult, de trei ori în Elveția, Germania și Franța, de două ori fiind însoțită de fiica sa, Maria (Maniașa). Aceasta din urmă a petrecut aproape doi ani în Germania și Franța.

Surse serioase de venituri nu puteau fi articolele publicate în presa revoluționară rusă (precum Iskra). Sursa principală de venituri a fost fondul special al Partidului, fond despre care nu se pomenește niciodată în actele oficiale, dar a cărui existență este recunoscută de Lenin în bogata lui corespondență.

Acest fond era alimentat din cotizațiile membrilor de partid, din donații particulare, (precum cele ale lui Maxim Gorki sau cea cunoscută ca Afacerea Schmidt), dar mai ales din *exproprieri revoluționare*, în fapt, delapidări sau atacuri banditești asupra birourilor de poștă, a caselor de bilete din gări și asupra băncilor. Cea mai cunoscuta *expropriere* a fost atacul asupra a două camioane cu bani, pe 26 iunie 1907 în Piața Erevan din Tiflis, când au fost furate 340.000 de ruble de o echipă condusă de Stalin.

Controlul asupra acestui fond special, la care Lenin n-a renunțat nici în timpul exilului și nici după victoria revoluției bolșevice, a fost unul dintre meretele discordiei care a împiedicat încercările timide de reunificare a [bolșevicilor](#) și [menșevicilor](#).

[Seful statului sovietic](#)

Pe 8 noiembrie, Lenin a fost ales Președinte al Consiliului Comisarilor Poporului de către Congresul Sovietului Rus. În fața amenințării invaziei germane, Lenin a fost de părere că Rusia trebuie să semneze imediat un tratat de pace. Alți lideri veterani bolșevici precum Buharin, apărau ideea continuării războiului cu scopul de a stârni revoluția în Germania.

Lenin in biroul sau din Kremlin, 1918

[Troțki](#), care a condus negocierile, era pentru o poziție de mijloc, fiind de acord cu un tratat de pace care să stipuleze condiția nici unui câștig teritorial pentru vreo parte din conflict. După ce negocierile au eșuat, Germania a lansat o invazie care a avut ca rezultat pierderea unei importante părți din teritoriile vestice ale Rusiei. Ca un rezultat al acestei situații, Lenin a câștigat sprijinul majorității liderilor bolșevici și Rusia a semnat în cele din urmă în condiții dezavantajoase [Tratatul de la Brest-Litovsk](#) (martie 1919).

Acceptând că sovietele sunt singurele forme legitime de guvernare muncitorească, Lenin a întrerupt activitatea Adunării Constituante Ruse. Aici, bolșevicii pierduseră la vot, Partidul Socialist Revoluționar fiind câștigătorul alegerilor. Mai târziu, aceștia din urmă s-au divizat în două facțiuni, una de stânga, pro-soviete, și alta de dreapta, anti-soviete. Bolșevicii aveau majoritatea în Congresul Sovietelor și au format o coaliție guvernamentală cu socialiștii revoluționari de stânga. În cele din urmă, coaliția lor s-a prăbușit, după ce socialiștii-revoluționari s-au opus tratatului de pace de la Brest-Litovsk, ei încercând chiar, prin alianțe cu alte partide, să răstoarne guvernul sovietelor. Situația a degenerat, iar partidele non-bolșevice (și chiar unele grupuri socialiste) au încercat în mod activ să răstoarne guvernul sovietelor. Lenin a reacționat încercând să le oprească activitățile.

Pe 30 august 1918, Fania Kaplan, membră a Partidului Socialist Revoluționar, s-a apropiat de Lenin după ce acesta luase cuvântul la un miting și se îndrepta către mașina sa. Ea l-a strigat pe Lenin și, când acesta s-a întors să-i răspundă, a tras trei focuri de revolver, dintre care două l-au nimerit pe liderul bolșevic în umăr și în ureche. Lenin a fost dus în apartamentul său privat din Kremlin, el refuzând să riște să meargă la spital, deoarece credea că și acolo este așteptat de alți asasini. Au fost convocați doctorii, dar ei au decis că era prea riscant să extragă gloanțele. Lenin și-a revemnit în cele din urmă, dar sănătatea sa s-a deteriorat în continuu din acel moment și se crede că incidentul a contribuit la atacurile cerebrale de mai târziu.

În martie 1919, Lenin și veteranii bolșevici s-au întâlnit cu revoluționarii socialiști din întreaga lume și au format Internaționala Comunistă. Membrii Internaționalei Comuniste, inclusiv Lenin și bolșevicii, s-au deprins din mai largă mișcare socialistă. Din acel moment ei au fost cunoscuți cu numele de comuniști. În Rusia, Partidul Bolșevic a

fost redenumit "Partidul Comunist Rus (Bolșevicii)", care a devenit mai apoi Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

În tot acest timp, în toată Rusia se desfășura cu furie un **război civil**. Un mare număr de forțe politice și sprijinitorii acestora au luat armele în mâini pentru a sprijini sau pentru a răsturna guvernul. Deși au fost implicate mai multe facțiuni în războiul civil, cele mai importante două forțe au fost: **Armata Roșie** (comuniștii) și **Armata Albă** (monarhiștii).

Puterile străine, precum Franța, Marea Britanie, Statele Unite și Japonia au intervenit deasemenea în război (de partea albilor). În cele din urmă, Armata Roșie a ieșit învingătoare, zdrobind forțele Albilor și ale aliații acestora în 1920 (deși elemente mai puțin importante ale monarhiștilor au mai rămas active câțiva ani).

În ultimele luni ale anului 1919, succesele din războiul civil l-au convins pe Lenin că era timpul să exporte revoluția în vestul Europei, prin forță dacă era necesar. Proaspătul stat independent polonez, A doua Republică Poloneză, era sub influența puternică a omului de stat Józef Piłsudski, care visa la o federație ("Federația Międzymorze") care ar fi putut cuprinde Polonia, Lituania, Ucraina de vest (cu centrul la Kiev) și alte țări din Europa Centrală și din Europa de Răsărit apărute după prăbușirea imperiilor la sfârșitul primului război mondial. Scopul acestei federații ar fi fost acela de a apăra membrii săi de orice amenințare imperialistă atât dinspre Rusia cât și dinspre Germania.

Când Polonia a început să-și reocupe teritoriile estice anexate de Rusia în timpul împărțirilor Poloniei de la sfârșitul secolului al XVIII-lea și au izbucnit luptele cu bolșevicii pentru controlul Ucrainei și a provinciilor adiacente, având revoluția din Germania în plină desfășurare, Lenin a apreciat că era timpul și locul perfect "să testeze Europa cu baionetele Armatei Roșii". Războiul Polono-Rus a început în 1919. Lenin a văzut Polonia ca pe un pod pe care Armata Roșie trebuia să-l traverseze pentru a face legătura dintre **Revoluția Rusă** și sprijinitorii comuniști din **Revoluția Germană**, pentru a acorda ajutor altor mișcări comuniste din Europa Occidentală. Aceste planuri au fost însă abandonate după înfrângerea din bătălia de la Varșovia și pacea cu Polonia a fost semnată pe 18 martie 1921 la Riga.

Anii lungi de război și-au pus pecetea pe Rusia și într-un final, cea mai mare parte a țării era în ruine. În martie 1921, Lenin a înlocuit politica comunismului de război, (care fusese folosită pe perioada războiului civil), cu aceea a Noii Politici Economice (NPE), în încercarea de a reconstrui industria și în mod special agricultura. Dar în aceeași lună s-a petrecut și înăbușirea răscoalei marinarilor din Kronstadt.

Moartea prematura

Nadejda Krupskaja, Lenin și jurnalistul american Lincoln Eiseley la Kremlin, februarie 1920

Sănătatea lui Lenin era deja deteriorată în mod serios în urma eforturilor făcute în revoluție și în război. Încercarea de asasinat a mai adăugat o problemă la multele probleme de sănătate pe care le-a avut. În mai 1922, Lenin a avut primul atac cerebral. El a rămas parțial paralizat (pe partea dreaptă) și rolul său în guvern a început să se micșoreze. După al doilea atac din decembrie, el și-a dat demisia din funcțiile politice. În martie 1923 el a suferit al treilea atac și a rămas ținut la pat și incapabil să mai vorbească.

Lenin a murit pe 21 ianuarie 1924. La scurtă vreme după moartea sa au început să circule zvonuri despre faptul că ar fi suferit de sifilis. Cauza oficială a morții lui Lenin a fost arteroscleroza cerebrală sau al patrulea atac cerebral, dar din cei 27 de medici care l-au tratat numai 8 au fost de acord cu concluziile raportului de autopsie. De aceea s-au făcut mai multe supoziții privind cauzele morții lui Lenin. De exemplu, diagnosticul postum pus de doi psihiatri și un neurolog încearcă să demonstreze că Lenin a murit de sifilis.

Documente declasificate după căderea Uniunii Sovietice, alături de memoriile medicilor lui Lenin, sugerează că liderul bolșevic a fost tratat de sifilis încă din 1895. Documentele sugerează, de asemenea, că anatomo-patologului Alexi Abrikosov, care era însărcinat cu autopsia, i s-a ordonat să demonstreze că Lenin nu a murit de sifilis. Abrikosov nu a menționat această boală în raportul de autopsie dar, distrugerile vaselor de sânge, paralizia și alte incapacități pe care le-a citat sunt tipice pentru această sifilis. La un al doilea raport de autopsie nici un organ, arteră importantă sau zone ale creierului care sunt în mod obișnuit afectate de sifilis nu au fost menționate.

În 1923, doctorii lui Lenin l-au tratat pe acesta cu salvarsan, singurul medicament care la acea vreme era folosit în mod special pentru tratarea sifilisului, dar și cu iodură de potasiu care era de asemenea folosită în mod obișnuit la tratarea acestei boli. Orașul Petrograd a fost redenumit *Leningrad* în onoarea sa și acesta i-a rămas numele până la prăbușirea Uniunii Sovietice din 1991, când și-a recăpătat numele original, *Sankt Peterburg*.

Trupul îmbălsămat al lui Lenin expus în Mausoleul din Moscova

După primul său atac cerebral, Lenin a publicat un număr de scrieri prin care da indicații viitoare pentru guvern. Cea mai importantă dintre acestea este Testamentul lui Lenin,

unde printre alte lucruri, critică și lideri ai partidului precum Lev Troțki sau Stalin. Depe Stalin, care era secretar general al partidului încă din 1922, Lenin spunea că "în mâinile sale este concentrată o putere nelimitată" și sugera ca "tovarășii să se gândească la o cale de a-l îndepărta pe Stalin din funcție ". Aceste critici dure ale vieții interne a partidului nu au fost niciodată aduse la cunoștința publicului larg.

La începutul secolului al XX-lea, mișcarea rusă a cosmismului, (teoria evoluției cosmice), era foarte populară și a fost făcută o încercare de conservare a trupului lui Lenin prin criogenie pentru a permite reînvierea lui în viitor. S-a procurat echipamentul necesar din import, dar din mai multe motive, acest plan nu a fost dus la bun sfârșit. În loc de criogenare, trupul său a fost îmbălsămat și a fost expus pentru vizitare în Mausoleul din Moscova.

Deși Lenin și-a exprimat cu puțin timp înaintea morții dorința ca să nu fie create memoriale pentru el, diferiți politicieni au văzut o cale de a-și îmbunătăți propria poziție în partid prin legarea numelui de acela al liderului bolșevic. Figura primului conducător al statului sovietic a fost ridicată la un statut aproape mitic, iar staui, monumente și memoriale au apărut în onoarea sa de-a lungul și de-a latul țării.

Studiul creierului lui Lenin

Schimbarea garzilor la Mausoleul lui Lenin

Creierul lui Lenin a fost scos înainte de îmbălsămarea trupului său. Guvernul sovietic l-a însărcinat pe cunoscutul neurochirurg german Oskar Vogt să studieze creierul lui Lenin și să localizeze zona precisă a celulelor creierului care erau responsabile de geniu. *Institutul Creierului* a fost creat în Moscova pentru acest scop. Vogt a publicat o lucrare despre creier în 1929 în care raporta că unii neuroni piramidali din al treilea strat al cortexului cerebral al lui Lenin erau foarte mari. Totuși, legătura dintre aceștia și genialitate a fost contestată. Munca lui Vogt a fost considerată de către sovietici ca fiind nesatisfăcătoare.

Alte cercetări au fost făcute după aceea de o echipă sovietică, dar rezultatele muncii pe creierul lui Lenin nu au mai fost făcute publice. Anatomia modernă nu mai crede că doar morfologia singură poate determina funcționarea creierului.

Cronologie extinsa a Revoluției de la 1917

Vladimir Ilici Lenin, conducatorul bolșevicilor in Revoluția din 1918

Ianuarie

- ✚ Greve și nesiguranță în Petrograd (Sankt Petersburg)

Februarie

- ✚ Revoluția din Februarie
- ✚ demonstrații ucise în Piața Znamenskaya
- ✚ Trupele refuză să deschidă focul asupra demonstrațiilor, au loc dezertări.
Închisorile, judecătoriile și sediile poliției sunt atacate și jefuite de mulțimile:
 - Clădirea Okhranka – poliția secretă este incendiată, garnizoana fraternizează cu revoluționarii
 - Se formează Sovietul din Petrograd (Sankt Peterburg)

Martie

- ✚ Ordinul nr. 1 al Sovietului din Petrograd
- ✚ Țarul Nicolae al II-lea abdică. Se formează Guvernul provizoriu având ca prim-ministru pe Prințul Gheorghi Evghenievici Lvov

Aprilie

- ✚ Se reîntoarce în Rusia *Vladimir Ilici Lenin*. El publică *Tezele din Aprilie*
- ✚ Sunt publicate notele lui Miliukov. Cade guvernul provizoriu

Mai

- ✚ Se formează un nou guvern provizoriu. Kerenski devine ministru al războiului și al flotei

Iunie

- ✚ Congresul al Sovietelor din întreaga Rusie se ține în Petrograd
- ✚ Kerenski ordonă o ofensivă împotriva forțelor Austro-Ungare, care are succes la început

Iulie

- ✚ Ofensiva Rusa se încheie. Troțki se alătură bolșevicilor
- ✚ Demonstrații antingvernamentale în Petrograd
- ✚ Germanii și austro-ungarii contraatacă. Rușii se retrag în panică, orașul Tarnopol este jefuit. Se ordonă arestarea conducătorilor bolșevici.
- ✚ Lvov demisionează. Kerensky este noul prim-ministru
- ✚ Troțki și Lunacharskii sunt arestați

August

- ✚ Al doilea guvern de coaliție cade
- ✚ Generalul Lavr Kornilov încearcă să dea o lovitură de stat. Kornilov este arestat și întemnițat

Septembrie

- ✚ În Rusia se proclamă republica
- ✚ Troțki și alții sunt eliberați. Troțki devine șeful Deputaților Sovietului Muncitorilor și Soldaților din Petrograd (Sankt Peterburg).
- ✚ Se formează a treia coaliție guvernamentală

Octombrie

- ✚ Comitetul Central Bolșevic aprobă revolta militară
- ✚ Congresul Sovietelor Regiunii de Nord
- ✚ Prima întâlnire a Comitetului Revoluționar Militar la Petrograd
- ✚ Revoluția din Octombrie se lansează prin ordinul Comitetului Revoluționar Militar dat muncitorilor înarmați și soldaților de a ocupa principalele clădiri din Petrograd. *Palatul de Iarnă* este atacat la 21:40. Kerensky fuge din Petrograd.
- ✚ Al doilea Congres al Sovietelor. Deputații menșevici și social-democrați de dreapta părăsesc congresul protestând împotriva evenimentelor din ziua precedentă. Decretul despre pace și reforma agricole. Se formează Consiliul Comisarilor Poporului (guvern dominat de bolșevici, avându-l pe Lenin ca președinte).